

J. M. Batista i Roca,
Ph. D., LL. D., M. A.
President
Catalan National Council

5 Lyndevode Road
Cambridge CB1 2HL
Tel. (0223) 52186

Perpinyà, 6 de Setembre de 1975

Sr. Josep TARRADELLAS
President de la Generalitat de
Catalunya
ST. MARTIN-LE-BEAU.

Benvolgut President i amic :

Us remercio cordialment per la vostra lletra al Sr. Josep Deloncle, President de la Comissió Organitzadora del sopar del meu aniversari, i pels amables sentiments envers mi que en ella expresseu. Podeu estar segur que els agraeixo ben sincerament. Si alguna vegada no hem coincidit, és cert que tots hem procurat servir Catalunya, cadascú en el seu camp i de la manera que ha jutjat millor.

Celebro de trobar en la vostra lletra tantes coincidències amb el meu pensament, com podreu veure en la transcripció adjunta dels mots que vaig dir en l'ocasió esmentada.

Veig amb preocupació el moment actual, i encara més el futur, si els catalans no estem units i preparats. D'acord amb vós, crec que ens cal mantenir tots la unitat de pensament i d'actitud en la defensa de la nostra personalitat com a poble i en la revindicació de la nostra llibertat nacional. Sostenir pel damunt de tot els aspectes nacionals de la política catalana, sense sucursalismes ni contactes que la mixtifiquin, és el deure indefugible de tots els catalans.

Arribem al final d'una etapa i cal preparar-nos per a la crisi de la qual estem en vigílies, com vós dieu, i que pot esser greu i difícil. Tansols hi podrem fer front tots units, lliures d'influències estranyes i pertorbadores, amb una clara orientació nacional, una ferma voluntat i una abnegada devoció a la nostra terra i a la democràcia tal com sempre l'ha concebuda el nostre poble, una de les més velles democràcies d'Europa, que no necessita que ningú vingui ara a donar-li lliçons.

Des d'avui cal esforçar-se a conduir tots els sectors nacionals i demòcrates units a una coincidència envers els objectius a assolir.

Tal com vós penseu, els catalans de totes les tendències i de totes les classes socials han de marxar junts per a fer triomfar els nostres objectius fonamentals, la llibertat nacional, la democràcia, la llibertat i els drets de totes les nostres classes socials, en primer terme d'aquelles que més necessitades n'estan. Aquest és el guiatge que hem rebut del nostre President Macià.

Per a donar forma concreta i pràctica a aquests pensaments me permeto exposar-vos que, d'acord amb els meus col·legues del Consell Nacional Català, que superant totes les divisions de grups i de partits i en un pla ampliament nacional, caldrà crear ben aviat - puix el temps s'escurça -, un govern o un organisme nacional de personalitats o de partits, representatiu de tots els sectors polítics nacionals i democràtics catalans, de l'interior i de l'exterior de Catalunya, que parli amb una sola veu en nom de tots a dintre i a fora de la nostra terra.

Sols aquest organisme haurà de tenir capacitat per a tractar i pactar amb elements democràtics de fora de Catalunya, amb tota l'autoritat i dignitat d'una autèntica representació de la Nació Catalana, fent innecessari el tracte de grups catalans en ordre dispers amb grups espanyols. Organisme que, quan el moment arribi, pugui assumir el govern de fet de Catalunya fins que dins una democràcia pluralista i en unes eleccions lliures, per sufragi universal, el poble català elegeixi el seu propi govern de dret i definitiu. Aquest organisme nacional per la seva serietat i prestigi haurà de guanyar-se la confiança de les organitzacions europees, corresponent així tant al sentiment europeista que hi ha a Catalunya com al fet que avui tot l'Occident d'Europa forma una unitat de la qual no podem restar al marge.

Aquest organisme per a que tingui eficàcia, tot i recolzar-se en el passat, haurà d'eleva-se amb una acció dinàmica i constructiva al nivell dels problemes vius d'avui - econòmics, socials, polítics, culturals i nacionals. No podrà negligir l'encoratjador desvetllament del sentiment d'unitat de totes les Terres Catalanes, en especial a València, i el desig de totes elles d'acostar-se a Catalunya. Aquest bloc català de 10 milions de persones pel seu pes demogràfic i valor econòmic, constitueix un factor que ha de influir de manera decisiva en l'equilibri dels pobles ibèrics. Abans, però, d'emprendre relacions amb partits i forces peninsulars ens cal consolidar-nos i enfortir-nos dintre de la nostra terra. Tansols partint de posicions fermes podrem avançar.

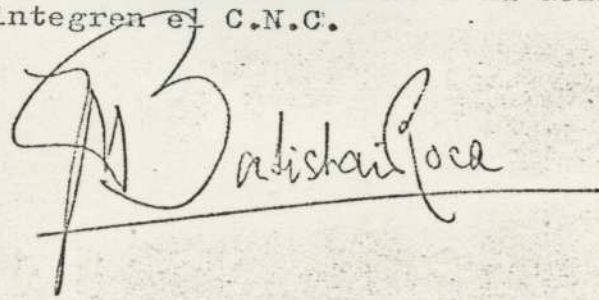
considero

La situació a Portugal és un advertiment d'allò que, ple de perills, podria esdevenir a Catalunya. Caldrà esser previsors i fer els esforços necessaris per a no trobar-nos igual. La democràcia no pot tornar a fallar a Catalunya.

Està dintre les vostres atribucions impulsar aquesta política nacional i crear aquest organisme o govern, representant i director del poble català. Es aquesta la petició que us faig en nom del C.N.C. En vós confiem per a que ho realitzeu.

Voldria abans de cloure aquesta lletra repetir-vos com m'ha complagut la vostra. I com espero que un lleial canvi d'impressions entre nosaltres podrà contribuir, junt amb els esforços que vinguin d'altres costats, a donar la orientació nacional al nostra poble, avui orfe d'ella, que la gent reclama ja fa temps. L'organisme i l'orientació nacional proposada vindran, en un nivell superior, a complementar i reforçar, l'obra, que tant hem d'admirar i d'agrair de les diverses organitzacions i partits nacionals i democràtics de dintre de Catalunya que sota el franquisme i en mig de sacrificis i perills lluiten per la causa comú i que ara, n'estic segur, respondrien amb entusiasme i esperit de solidaritat una crida a una acció nacional conjunta.

Es ben sentidament que us retorno l'abraçada cordial que m'envieu per mitjà de l'amic DeLoncle, i us prego de voler rebre el testimoniatge de la meva amistat i la dels meus estimats companys que integren el C.N.C.

Rafael Gual

I

La necessitat de formar un govern o organisme representatiu de Catalunya apareix cada vegada més clara, per raons nacionals i per raons de política peninsular.

La Convergència Democràtica, per exemple, propugna en el punt 6 del seu Manifest "la formació d'òrgans ~~de govern~~ d'autogovern en les nacionalitats de l'Estat des del moment de la ruptura democràtica". Entre els signants d'aquest Manifest, apart del PSOE, hi ha el Consell Consultiu del Govern Basc amb els diferents elements polítics que l'integren, el Partit Galleg Social-Demòcrata, la Unió Democràtica del País Valencià i el Reagrupament Socialista i Democràtic de Catalunya.

Per al País Basc no hi ha problema. El Govern Basc a l'exili és l'òrgan que des del primer moment podrà prendre l'autogovern d'Euzkadi.

A Catalunya, desgraciadament, no tenim cap òrgan de govern semblant. Però algunes idees han estat exposades per a la seva formació. Dues propostes principals han estat fetes :

a).- Elements de l'Assemblea de Catalunya i de la Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya, com el Front Nacional i els "Elements No-Alineats de l'Assemblea" (Mn. Dalmau, Lobo etc) proposen que sigui una emanació de l'Assemblea i de la Coordinadora.

Aquest organisme constituït així, si bé representaria la majoria dels grups que han menat una oposició activa al règim Franco, seria al capdavall sols una part del poble català, principalment la part esquerra i extrema esquerra. A més, cal no oblidar la influència de la Secció Catalana del Partit Comunista Espanyol (PSUC) damunt l'Assemblea i la Coordinadora. Es no solament una influència directa sino indirecta, puix mercès al dret de veto que tenen cadascun dels elements d'aquestes organitzacions, el PCE ha reeixit a que l'Assemblea i la Coordinadora no tinguin relació amb cap altre organisme espanyol sino amb la "Junta Democràtica Espanyola", un dels montatges comunistes, la qual reconeix tan sols la personalitat de les nacions peninsulars dintre l'Estat Espanyol unitari. Això vol dir, que la llibertat de Catalunya, en quant fos defensada per un organisme emanat de l'Assemblea i de la Coordinadora restaria a mercè del PCE.

b).- Altra proposta és dotar l'organisme representatiu de Catalunya, i a ésser possible de totes les Terres Catalanes, d'una àmplia base nacional, constituïnt-lo amb partits i personalitats de tots els sectors nacionals i democràtics, de dintre i de fora de Catalunya per tal d'extendre i facilitar la seva actuació. Aquesta és la proposta que fa el CNC.

II

Referent a la llibertat que els catalans podem esperar de la Secció Catalana del PC Espanyol (PSUC), cal fer algunes consideracions :

a).- La tàctica staliniana s'interessa pels moviments nacionalistes per tal d'aprofitar-los i reforçar amb ells els moviments revolucionaris marxistes i ajudar així a desconjuntar la societat establerta, i no pas per a

alliberar les nacions oprimides. Llurs llibertats resten reduïdes a un marc limitat, establert pel PC de cada Estat, i tota força que intenti anar més enllà d'aquests límits és denunciada i perseguida com "nacionalisme burgès" que va contra els interessos del proletariat del conjunt de tot l'Estat. Interessos, naturalment, definits pel PC d'aquell estat. Això és el que esdevé a Ucraïna, Letònia i altres antics estat bàltics avui anexionats a la URSS.

b).- L'obrer català representa una selecció que difícilment pot ésser qualificada de "proletariat". A Catalunya el proletariat és propiament format pels immigrants espanyols.

c).- Així, doncs, a Catalunya la lluita de classes ~~xx~~ té uns aspectes ètnics als quals cal fer atenció. Voldria dir llançar els immigrants alienígenes contra les classes autòctones catalanes. Cal, doncs, reflexionar serenament fora de teories i doctrines a priori, i decidir si volem mantenir la solidaritat nacional dintre la societat acatalana, susceptible d'un constant millorament, especialment de les classes que n'estan més necessitades, immigrants i autoctones, o bé proposar-se la lluita de classes i la destrucció, no sols de la burgesia, sino de totes les altres classes, la mitjana i la pagesia per exemple, i imposar el domini dels proletaris immigrants, andalusos, extremeños, castellans, etc damunt les altres classes socials autoctones catalanes.

No podem desconèixer aquests aspectes ètnics. Desconeixent-los hi hauria qui lluitaria inconscientment per a enfortir el domini d'una ètnia estrangera a la que pertanyen els immigrants damunt la societat autènticament catalana. Breu, lluitarien per a enfortir, sense adonar-se'n i sota una nova forma, l'imperialisme castellà damunt del poble català, tal com els antics estats bàltics, alliberats després de la Primera Guerra Mundial, han estat portats ara sota l'imperialisme rus sota la forma del règim comunista. Una vegada els generals i banquers castellans seran els agents de l'imperialisme castellà, i una altra vegada, d'ara endavant, els proletaris immigrants riscarien d'ésser utilitzats per a ésser-ho.

2.- D'acord amb el principi de la solidaritat internacional del proletariat, no menys forta que la solidaritat dels capitalistes que els comunistes combaten, i d'acord amb el fet que la massa obrera més important de l'Estat Espanyol es troba concentrada a Catalunya, un règim comunista espanyol haurà de recolzar en primer lloc en els obrers espanyols immigrants a Catalunya, i no podrà permetre, doncs, que les Terres Catalanes i en especial Catalunya, s'alliberin gaire del domini de l'Estat Espanyol;. La unitat del proletariat porta a la unitat de l'Estat, tal com proclama la declaració de la Junta Democràtica Espanyola. Un règim comunista no podrà fer cap concessió essencial a la sobirania de Catalunya i de les Terres Catalanes.

3.- Dintre el concepte de l'Estat totalitari marxista l'Estat és omnipotent i universal. L'Estat ho és tot. La definició que Mussolini feu de l'Estat totalitari feixista s'aplica exactament a l'Estat totalitari comunista: "Tot per l'Estat i per a l'Estat. Tot dintre de l'Estat. No res fora de l'Estat". A l'Estat Espanyol comunista aquesta definició es traduiria així "Tot per l'Estat Espanyol i per a l'Estat Espanyol. Tot dintre de l'Estat Espanyol. No res fora de l'Estat Espanyol".

L'espai que restaria per a les lliures activitats del poble català seria ben limitat.

A més, aquests conceptes totalitaris marxistes estan en pugna amb el con-

cepte de llibertat que de sempre ha mantingut el poble català, concepte fonamentat en la llibertat personal. A causa d'aquestes fondes arrels de la llibertat personal, l'obrer català ha estat sempre més inclinat a l'anarco-sindicalisme que al socialisme d'estat i al comunisme, i sota un estat comunista espanyol l'obrer català s'hi trobaria oprimat i vexat. L'obrer castellà i asturià, en canvi, s'ha decantat sempre pel socialisme d'estat i pot fàcilment passar al comunisme, recolzar-lo i trobar-se bé en ell.

Podrà, doncs, arribar el moment en que s'estableixi un antagonisme entre uns obrers catalans oberts a un socialisme inspirat en la llibertat, i uns immigrants partidaris d'una concepció marxista o totalitària de l'Estat.

4.- Dintre de l'Estat comunista el Partit únic és l'instrument essencial de la seva omnipotència. Cap altre partit no és tolerat ~~sino~~ no accepta de sotsmetre's totalment al PC únic; Ja no cal parlar d'oposició: tota oposició és eliminada en l'Estat comunista.

Cap PC, ni l'anomenada "democràcia de base", no són organitzacions que recolzin en votacions ni eleccions democràtiques.

En una organització "federal", com la de la URSS, cada estat té la seva Secció del PC únic de la federació; totes elles sotmeses a la rígida disciplina, centralització i poder del Secretari i organismes centrals del PC únic.

A la Unió Soviètica, no és el President de la Unió ni els seus òrgans constitucionals de govern, sino el PC únic i el seu Secretari el qui té el poder real a les mans. A les Repúbliques federades (Ucraïna, Geòrgia, Estats Bàltics...) no són els respectius Presidents ni els Secretaris de les respectives Seccions del PC únic, sino el Secretari d'aquest PC el qui té realment el poder.

Avui a Catalunya el qui realment té el poder entre els comunistes, no és el PSUC ni el seu Secretari, sino el PCE i el Secretari del PCE, tot, naturalment, ben amagat disciplinadament per a que ningú, ni els mateixos comunistes entre els quals podria haver-hi algun català de bona fé, se'n adonguin. Es així com el PSUC obeint les ordres del PCE s'ha ~~reforçat~~ esforçat i ha reeixit, encara que hagi sigut posant el veto a altres solucions, a imposar als partits catalans a mantenir contactes amb la Junta Democràtica Espanyola, on hi ha el seu Secretari Santiago Carrillo.

En una República Espanyola Comunista de tipus "federal", el poder a Catalunya no estaria en mans del President de Catalunya ni del seu Govern, sino que continuaria estant, reforçat encara, en les del Secretari del PCE i en les del Consell Suprem del PCE.

5.- Una "federació" en un Estat Espanyol comunista no seria més que una ficció. Es cert que hi hauria respecte al folklore i als costums tradicionals de la cultura popular. La sardana podria convertir-se en un magnífic símbol de la solidaritat del proletariat internacional. Les manifestacions nacionals catalanes serien buides d'aquest contingut per a convertir-se en manifestacions d'altre significat diferent. Avui ja esdevé així, p.ex., amb les commemoracions del 11 de Setembre organitzades per la Coordinadora i l'Assemblea, sota la influència comunista, que han estat buides d'ellur contingut històric nacional. El castellà continuaria essent obligatori a les escoles en règim bilingüal, al·legant la massa d'obrers espanyols esta-

blerta a Catalunya i la necessitat de relacions fàcils i amistoses enre els obrers espanyols i els catalans. El poder economic i politic continuaria fermament centralitzat a Madrid i sota l'absoluta direccio del PCE. L'economia catalana seria doblegada als interessos de l'economia de l'Estat Espanyol Comunista tot poderos.

En una República Comunista Espanyola "federal" no hi hauria lloc per a una llibertat real i efectiva de Catalunya i de les Terres Catalanes ni, doncs, per a una veritable federacio.

III

Més enllà dels limits de l'Estat Espanyol hi ha altres aspectes a considerar més a prop de nosaltres i dels nostres dies :

a).- Portugal s'ha salvat, per ara, d'una dictadura comunista gràcies a Mario Soares i al Partit Socialista Portuguès, i al suport que tots els Partits Socialistes de l'Europa Occidental li han donat.

Pero qui podrà esser el Mario Soares que salvi Catalunya de la dictadura comunista ? Els partits socialistes europeus, a quin partit socialista català podran donar suport, si tots els partits socialistes i d'esquerra catalans estan infiltrats i controlats per la Seccio Catalana del PCE i no estan gens disposats a treure llur col.laboracio amb el PCE ?

El PSUC ha reeixit a convèncer els partis catalans que ells no poden fer res sense el suport del PSUC. La realitat és la inversa : el PSUC no pot fer res a Catalunya sense el suport dels partis catalans. A tots els llocs on els comunistes han arribat al poder ho han fet aliats i amb el suport de d'altres partits que els hi han fet esqueneta. Un cop arribats adalt s'han despenellegat d'ells per tots els mitjans, licits i ilicits.

Els partits socialistes europeus tan sols podran recolzar-se en l'Estat Espanyol en el PSOE, amb totes les conseqüències desfavorables que portarà a Catalunya l'haver-se hagut de recolzar en un partit espanyol - manca de prestigi europeu dels catalans, enfortiment de la consideracio als partis espanyols ....

Les Terres Catalanes han d'oferir una base ferma a Europa. Si no podem oferir més que l'actual conglomerat de partis controlats pels comunistes, Europa propugnarà la continuïtat d'un Estat Espanyol unitari dirigit per Castella que li oferirà garanties de seguretat, puix que una influència catalana o una Federacio, comportaria massa riscs. La col.laboracio dels partis catalans amb el PSUC portarà una capitis diminutio de Catalunya i una impossibilitat d'assolir una plena llibertat.

b).- El cas de Portugal no està encara resolt definitivament. Es molt possible que els comunistes no actuïn fort allí fins al moment en que puguin actuar conjuntament a Portugal i a l'Estat Espanyol i dintre el marc general de l'estratègia mediterrània.

La situacio a la Mediterrània pot devenir critica en un breu temps. A Iugoslàvia Tito, en bona salut, pero més vell que Franco, aguanta la situacio. Si ell manca, segurament els agents soviètics no deixaràn d'actuar per a provar de desconjuntar aquesta Confederacio de Repúbliques.

A Itàlia, el PCI està quiet i mansoi, esperant unes noves eleccions i la descomposicio del sistema politic italià que li permetin amparar-se del poder. Tots els estats del Nord d'Àfrica, menys el Marroc, estan dintre l'orbita comunista.

Les Terres Catalanes son europees i la nostra sort va lligada amb la d'Europa. Nosaltres hauriem de poder oferir una estabilitat politica en un territori que hauria d'esse una base ferma per a l'Europa Occidental.

Seguint, pero, l'actual politica filo-comunista de les esquerres catalanes restem afeblis i oferim una porta oberta a l'expansio comunista a l'Europa Occidental, en contra dels nostres interessos nacionals.

III

IV

CONCLUSIO

De tot l'exposat deriva una conclusio fonamental:

Ens cal a Catalunya, si es possible amb la representacio de les altres Terres Catalanes, un govern nacional, lliure d'influencies comunistes, d'orientacio mes aviat centre - centre dreta o centre esquerra - que mantingui ferm el governament del nostre Pais, i que, si el cas esdevé, pugui recolzar l'Occident d'Europa a la Peninsula i, reciprocament, recolzar-se en ell.

GRUP D'ESTUDIS POLITICS

Setembre del 1975

Les Terres Catalanes han d'oferir una base ferma a Europa. Si no podem oferir més que l'actual conglomerat de partits controlats pels comunistes, Europa proposaria la continuïtat d'un Estat Espanyol unitari dirigint per Castella que li oferia garanties de seguretat, però que una influència catalana o una federació, comportaria massa riscos. La col·laboració dels partits catalans amb el PSOE portaria una capitula diminitiva de Catalunya i una impossibilitat d'assolir una plena llibertat.

El cas de Portugal no està encara resolt definitivament. És molt probable que els comunistes no s'extingiran fins al moment en que pugui actuar conjuntament a Portugal i a l'Estat Espanyol i dintre el marc general de l'estratègia mediterrània.

La aliança a la Mediterrània pot ésser crítica en un primer temps. A l'associació Tito, ex bona salut, però més vell que Franco, aguantava la aliança. Si ell manca, segurament els agents soviètics no deixaran d'actuar per a provar de desconjuntar aquesta confederació de Regnades.

A Itàlia, el PCI està duent a terme un canvi, esperant unes noves eleccions i la descomposició del sistema polític italià que li permetria emparar-se del poder. Tota una estada del Nord d'Àfrica, menys el Marroc, estan dintre l'òrbita comunista.

HOMENATGE

A

J.M. BATISTA I ROCA

en ocasió dels seus 80 anys

En agrair el sopar que li fou ofert pels seus amics a Perpinyà el 26 de Juliol 1975, J.M. Batista i Roca va dir els següents mots :

SENYORES, SENYORETES, SENYORS I AMICS

Aquest vespre em trobo repetint aquells mots del nostre cronista Ramon Muntaner quan explicava quelcom dels catalans, "I, doncs, què us diré?"

Es la mateixa pregunta que jo'm faig ara, "Què us diré?". Perquè voldria dir-vos tantes coses! Us heu referit a mi d'una manera tan amable i tan generosa que haurà estat la vostra amabilitat i la vostra generositat que us han donat una imatge que no correspon a la realitat de la meva persona. (Veus de Si! Si!)

A tots, els meus regraciaments més sentits per haver-vos recordat dels meus primers 80 anys. Gràcies, doncs, als qui heu vingut del Rossello i del Principat, als qui han enviat per escrit llur adhesió a aquest acte, i, sobretot, gràcies al fervent català Josep Deloncle i als altres amics que han integrat la seva Comissió Organitzadora.

Es una vetllada d'amistat i de cordial germanor. Ens hem trobat ací amb vells amics, amics de quan erem més joves que no pas ara, ens hem trobat ací amb catalans que jo coneixia de nom però que mai no havia vist personalment i que han vingut a aplegar-se a l'entorn d'aquestes taules. Ens trobem tots junts ací per que hi ha uns ideals que'ns uneixen i és aquests ideals a qui jo faig ofrena de tots els mots d'homenatge que ací s'han expressat. No son per a mi, son per a Catalunya.

El Professor Trueta evocava els Nadals de l'exili passats en la intimitat de la seva família a Anglaterra. Ací a Perpinyà el Consell Municipal m'honora fent-me ofrena de la medalla d'aquesta antiga capital catalana, acceptant-me dins d'aquesta més àmplia família de tota la nostra gent. Una altra medalla, acompanyada de mots afectuosos del P. Abad, m'arriba de Montserrat, símbol de l'esperitualitat catalana. Especialment voldria agrair la lletra cordial i generosa del Sr. Josep Terradelles, President de la Generalitat de Catalunya. A tots el meu coneixement emocionat.

I he sentit com si hi haguessin també ací aquest vespre les ombres dels nostres Grans Homes. En sentir aquest meravellosa melodia del "Cant dels Ocells" venia a la meva memòria el nostre excels artista Pau Casals que precisament trobà càlid acolliment en aquestes terres en una de les darreres etapes de la seva vida, i morí recordant Prada, el Canigo i aquesta Terra Catalana. No cal dir com recordem tots l'ombra de Pompeu Fabra. La llengua ancestral fou ell qui la perfeccionà i parlar-la és el millor homenatge que el nostre poble li ofrena cada dia. Ell havia estat President de Palestra i amb ell havíem col·laborat en aquella obra de formació de la joventut catalana. També ell va venir a finir en aquesta terra, a Prada, al Conflent.

Estic content i orgullós de que aquest vespre hagi vingut a honorar-nos amb la seva presència la Sra. Macià, la neta del nostre President Heroi... (Llargos aplaudiments a ella dedicats que ofeguen les darreres paraules).

Entre les ombres dels immortals que hem evocat els nostres respectes més profunds van a la del President Màrtir, afusellat, no com Lluís Companys, sino com President de la Generalitat de Catalunya, que oferí el màxim sacrifici de la seva vida per la nostra Pàtria.

Aquest conjunt d'homes i els ideals que ells simbolitzen és allo que forma un poble. Els passats, els homes d'avui, els vells i els joves. Els joves, sobretot, que son els homes de demà, aquest petit minyo que s'ha acostat a aquesta taula a saludar-me - son la Catalunya de demà, els qui representen el futur de la nostra eterna Catalunya.

Ho hem dit d'altres vegades : la vida d'un poble, és una cursa de torxes. Cada generacio va passant la torxa en flames dels ideals a les mans d'una altra fins que podrem arribar a assolir els ideals col·lectius de la Llibertat de la nostra Terra i del nostre Poble.

--- o --- o --- o ---

Voldria ara parlar de manera més concreta de la situacio de la Catalunya d'avui. El nostre poble ha estat malaurat. Hem hagut de passar tants anys de persecucio! No podem oblidar que aquest segle XX ha portat un malastre damunt de la nostra Terra, més de 50 anys de dictadures militars, amb un curt parèntesi de cinc anys de democràcia i d'autonomia a Catalunya. Hem hagut de viure sota aquestes dictadures quan portavem encara damunt el record de les revolucions, guerres civils, dominis militars i canvis de règim estèrils del segle XIX i encara no s'havien borrat de la memoria la conquesta militar i el domini de Castella del segle XVIII. Si el poble catala, malgrat aquestes adversitats, manté encara la seva personalitat i la seva voluntat de conservar-la i d'esser lliure vol dir que hi ha una fortitud extraordinaria en la Nacio Catalana.

En el moment actual i de cara al futur proxim hi ha tres principis que jo crec tots compartim i que tots nosaltres portem en el nostre esperit - la Terra Catalana, Democràcia i Europa.

La nostra terra i el seu alliberament ha d'esser l'objectiu primer de tots els catalans. Potser en el moment actual, a vegades un té la impressio de que en molts sectors existeix un excés de preocupacio per doctrines i programmes polítics, per activitats de partit, més que per la causa nacional la qual resta quelcom a segon terme. Quan hom oblida la realitat, la realitat truca a la porta. Hom parla molt de "polititzacio". Allo que cal a primer terme és la "nacionalitzacio" dels esperits. La llibertat nacional és la causa fonamental en la qual s'han de concentrar els esforços de tota la nostra gent. Tan en la politica com en la guerra no's poden dispersar les forces : s'han de concentar damunt dels objectius essencials.

Avui un impuls admirable i encoratjador ens ve de València. La Renaixença actual de València té una vigoria de joventut que potser en alguns sectors de Catalunya s'ha marcit. Després de quaranta anys de persecucio i de genocidi contra la llengua i la cultura catalana, ara veiem aquesta rebrotada extraordinària del Poble Valencià i de la llengua catalana a València. Es un veritable miracle. Ens volien ofegar dintre de Catalunya i l'esperit català s'ha extès i ha ressorgit en les altres Terres Catalanes. Gràcies als balears i als valencians i als ressellonesos, avui en parlar dels Catalans ja no pensem solament en Catalunya, pensem en la totalitat de la nostra Nacio. Enfortir la marxa endavant empresa per totes aquestes terres germanes ha d'esser la tasca primera de tots els catalans.

El primer objectiu nostre és alliberar la nostra Terra. Les activitats de partit polític ja les desenvoluparem dintre la nostra Terra alliberada, quan el nostre poble tindrà llibertat per a poder-ho fer. (Molt bé! , molt bé!). Si tindrem una Catalunya blanca o negra, d'una color o d'una altra ja ho diran democràticament els catalans expressant llur voluntat en les eleccions...(Aplaudiments que ofeguen les darreres paraules).

Deixeu-me fer una critica del nostre Poble. No tot han d'esser elogis.

Abans de la República, fins a Macià, abans de la Guerra Civil, Catalunya anava a l'avantguarda de la lluita d'alliberament de totes les nacions de l'Estat Espanyol. El Professor Trueta, amb molt bon encert, acaba de recordar l'obra de Galeuzca que els catalans iniciarem, forjant l'aliança dels gallecs, dels bascos i dels catalans per a reforçar-nos mutualment en l'empresa de l'alliberament de les respectives nacions. Recordem també que si els bascos obtingueren llur Estatut i els gallecs arribaren a portar el llur a un referendum del poble de Galicia, fou per que prèviament els catalans havíem obert la via vers els Estatuts d'autonomia.

Els catalans no hem sabut mantenir ara aquesta posicio de direccio, de leadership, d'obrir nous camins vers la llibertat de les nacions de l'Estat Espanyol. L'hem de recuperar.

Avui els autòctons estan a la punta d'aquesta lluita per la llibertat nacional son els bascos. La persecucio de les nacionalitats de Galeuzca pel nacionalisme castellà agressiu del franquisme ha empès el poble basc, a la desesperacio i a la revolta. El nacionalisme castellà no sols desencadenà la IV Guerra Civil Espanyola sino que amb la seva violència ha agreujat tots els problemes dels pobles no-castellans i n'impedeix la solucio.

No proposo que els catalans surtin a tirar trets com tan coratjosament fan els joves d'ETA, perque els catalans de 1975 no tiren trets. Pero els catalans hem de tornar a la primera linia politica d'aquesta lluita, amb el nostre sentit politic, absent dels governants franquistes, amb la nostra voluntat de trobar una solucio constitucional al problema de l'alliberament de tots els pobles oprimits de la Peninsula i d'establir un nou règim entre ells que assegurí la independència de cadascun i la interdependència de tots.

Si el problema basc no és resolt a fons, el franquisme haurà deixat una herència al futur règim democràtic que farà naufragar aquest règim.

L'esforç que el Poble Basc està fent, que depassa els Estatuts, el fa a primer terme per Euzkadi, pero en esberlar l'Estat Espanyol unitari sota l'hegemonia de Castella, el fan també per Catalunya i les altres nacions de l'Estat. Nosaltres, els catalans, hem d'agrair el què els bascos estan fent per què és una forta ajuda en la marxa vers la llibertat del poble català. (Grans aplaudiments)

Aquests darrers dies ha estat feta a Catalunya una peticio de que cessi la persecucio contra el País Basc. És una gestio digna i apropiada al moment, pero és una gestio que no arriba al fons del problema. El què els Catalans hem de demanar és molt més. Es que es resolgui el problema basc, que es resolgui el problema català, que es resolguin els problemes de tots els pobles de la Peninsula que estan oprimits i clamem per la llibertat. (Aplaudiments).

Dintre les transformacions historiquies, dintre l'evolucio economica, social i politica, el mot "definitiu" no té sentit. Allo que en un moment determinat sembla ferm i permanent canvia en un altre moment futur. El fenomen sorpreent que avui apareix als nostres ulls, i del qual hi ha catalans que encara no se'n han adonat prou clarament, és que Castella, a causa de les migracions internes i del progrés economic de les Terres Catalanes, està perdent les bases demogràfica i economica de la seva hegemonia damunt l'Estat Espanyol.

En 1714 per cada 100 castellans hi havia 10 catalans del Principat. Avui per cada 100 castellans hi ha més de 52 habitants de les Terres Catalanes. Els pobles perifèrics on hi ha moviments d'alliberament- els de Galeuzca més el de Canàries-representen avui ja el 46 % de la poblacio de l'Estat Espanyol. D'ací a 10 o 12 anys serem la meitat. Això vol dir que si avui hi hagués un règim democràtic, el 46 % dels diputats d'unes Corts elegits per sufragi universal serien representats de les nacions perifèriques. Vers el 1986 serien la meitat.

Pero, és que Castella acceptaria que la majoria perifèrica li fés la llei dintre de casa seva? La única solucio per a Castella, a excepcio d'una dictadura militar permanent, seria independitzar-se de la perifèria. Afluïxar el seu domini damunt les nacions perifèriques a canvi de conservar el ple domini dintre de casa seva.

Pensem, doncs, en les responsabilitats que'ns van caient al damunt als catalans i als perifèrics. Afegim que des del punt de vista economic, el potencial es concentra a la perifèria. El Centre s'està despoblant, amb grans extensions desertes, sense cap activitat economica.

Cal estudiar per a la Península una nova superestructura política que correspongui a la infraestructura demogràfica, econòmica i social. La nova superestructura constitucional que caldrà establir haurà d'estar basada en un principi fonamental: la llibertat i la igualtat de drets de totes les nacions de la Península. No hi pot haver cap nació que tingui en cap ordre cap superioritat damunt de les altres i que faci servir la seva força, burocràtica, policial i militar per a dominar i intentar de destruir la personalitat de les altres. Tots hem d'esser iguals. No hi pot haver pobles amb drets superiors i d'altres amb drets inferiors. Hi ha d'haver igualtat de drets per a tots. No n'hi ha d'haver cap que depengui d'un altre, cap que estigui per sota d'un altre, cap que intenti imposar-se damunt dels altres. Si tots tenim drets iguals, cap no serà dependent d'un altre i tots serem independents. L'ideal per al dia de demà, la igualtat de drets, vol dir, cap poble dependent d'un altre i, doncs, tots independents, sense trencar, però la interdependència de tots els pobles d'aquesta Comunitat Peninsular relacionats per un acord sobre les competències que siguin d'interès comú, com la defensa, la política internacional i els afers econòmics i financers d'interès general, ben entès, en quan aquestes competències no caiguin dins l'esfera de les organitzacions europees i internacionals.

Aquesta tasca de planejar un nou sistema de lligams entre les nacions peninsulars, una nova superestructura constitucional que les alliberi, i les relacioni d'una altra manera, ha d'esser l'obra d'un poble com el català de tan profunda i llarga experiència i tradició d'organització federal tansols comparable dins d'Europa amb l'helvètica i la britànica.

La política a Catalunya ens la hem de fer els catalans. No ens la han de venir a fer gent de fora de casa. Un dels principis fonamentals de la tàctica política catalana ha d'esser avui continuar amb la mateixa que durant tot aquest segle ha estat seguida pels partits catalans: no volem sucursalismes a dintre de Catalunya. Volem que la política catalana en tots els seus aspectes la facin els catalans i no seccions sucursals de partits espanyols de qualsevol color que siguin.

Dintre els ideals catalans, la llibertat i la democràcia son fonamentals. Catalunya és Terra de Llibertat. A Rovira i Virgili, l'historiador, li plaïa recordar una frase de la Generalitat de Catalunya de fa 500 anys, a l'època de la Revolució Catalana contra Joan II. Era una frase molt simple, però plena d'un profund sentit "Catalunya sense llibertat viure no pot". És un principi fonamental de la nostra vida. El poble català té una tradició democràtica, sempre ha estat un poble lliure i volem la llibertat que ens és necessària per a progressar com l'oxigen per a respirar. Per al dia de demà hem d'afirmar ja des d'avui, que prou dictadures! No volem dictadures de cap color establertes damunt i en contra del nostre poble. Qualsevol règim dictatorial i anti-democràtic és anticatalà. No volem sucursalismes, no volem imposicions encara que siguin disfressades. Tenim davant d'els ulls l'exemple del què està passant a un altre poble peninsular, Portugal. Fora una tragèdia, una catàstrofe de la qual potser Catalunya no s'alçaria, que després de cinquanta anys de dictadura franquista ens tornés a caure al damunt una nova dictadura d'una altra color. Canviar una dictadura per una altra no és cap solució, no és cap ideal, és contrari al què Catalunya vol. Els catalans allò que volem és passar de la dictadura a la llibertat, a una llibertat política, a una llibertat social, a una llibertat de tot el poble i de totes les classes socials.

Davant del dilema de nació catalana o lluita de classes, com democrates i com catalans, ens decantem resoltament per la unió i la llibertat de totes les classes del poble català. Cal millorar tots els aspectes de la vida de l'obrer català i de la seva situació dintre la societat catalana, però no podríem acceptar una lluita de classes que pogués arribar a implantar la dictadura d'un proletariat que, ètnicament, no és d'origen català. Cal progressar i crear una societat lliure i justa per a tots els homes de totes les classes que la componen on siguin innecessàries les violències i les lluites socials.

Ben entès que també hem d'oferir a la comunitat catalana i a l'Europa Occidental, un règim democràtic català que faci que el nostre poble se senti governat bé i democràticament. Que el nostre poble vegi en els nostres principis de democràcia, de llibertat política i social, i d'independència nacional, una garantia de govern i d'estabilitat dins de les nostres terres sense que es tornessin a repetir situacions caotiques i antisocials com havíem viscut en altres èpoques de la nostra historia. (Molt bé! Molt bé!)

Avui tenim quelcom de nou que s'està creant justament a les portes de casa, l'Europa Nova. Es un nou ideal per al futur que s'ofereix a tots els catalans. Fins ara havíem estat reclosos dintre de les fronteres de l'Estat Espanyol i semblava que havíem de restar perpètuament lligats a un altre poble que no cal anomenar. Pero, ara, es desplega davant nostre aquesta gran empresa d'Europa, i els catalans, poble europeu, hi reclamem un lloc, per a contribuir a la seva construcció.

Tinguem ben present que no hi ha cap possibilitat de que l'Estat Espanyol entri en l'organització europea mentre no hi hagi en ell un règim democràtic com en els altres estats europeus occidentals. Si a Madrid volen continuar amb un règim com l'actual, si volen restar en una immobilitat fossilitzada, si no volen moure's del "continuisme" sense canviar res, petrificats dins de l'actual situació, tal com les ciutats castellanes han restat petrificades des de l'Edat Mitjana, aleshores les portes d'Europa restaran closes per a nosaltres per culpa dels castellans amb greu perjudici per als interessos econòmics catalans. Com catalans ens interessa qui hi hagi un canvi vers la democràcia a l'Estat Espanyol per moltes raons, no sols per a poder gaudir de llibertat a casa nostra sino per a poder incorporar-nos a Europa.

Per això convé fer tots els esforços necessaris per tal que s'acceleri el procés del canvi i es vagi tan profundament com es pugui cap a una transformació radical en l'estructura política de l'Estat Espanyol.

La sotsmissió a l'Estat Espanyol torça i trenca la línia normal de l'evolució del poble català. Una Catalunya sola hauria gaudit normalment d'un règim de democràcia de llibertat nacional des de 1931, ens hauríem estalviat la Guerra Civil, quaranta anys de dictadura, de persecució i de genocidi. On fora avui el poble català si haguessim pogut viure durant una generació i mitja amb escoles catalanes i amb un govern nostre? Es el preu que hem hagut de pagar per uns lligams que no ens ofereixen cap contrapartida de profit. Ara igualment aquests lligams i aquesta sotsmissió frustren la vocació europea dels catalans i impedeixen la incorporació de les Terres Catalanes a l'Europa de que som part.

La situació a Espanya evoluciona de tal manera que el dilema que se li presenta és : o bé es va com més aviat millor a un canvi a fons o l'Estat va a una catàstrofe en la qual tornarà a arrastrar la nostra terra. La maquinària de l'Estat Espanyol és massa rovellada per a que pugui resistir les altes pressions que's van acumulant dins d'ella.

Europa és més que un mercat comercial. Es un complex social, polític, cultural i de manera de viure. Els catalans ens hi hem de saber incorporar. Hem de fer tots els esforços per a deslliurar-nos dels llastres que frenen el progrés del nostre poble i ens mantenen al marge d'Europa. Hem de saber copsar i assimilar-nos l'esperit europeu per a que arribi a inspirar la vida de la nostra gent, l'esperit liberal, de respecte mutuel, de diàleg i de col.laboració entre persones i grups d'ideologies diferents. Ens caldrà igualment adquirir un esperit de competència per a sentir sense complexes l'estimul del contacte amb els altres pobles europeus que es troben molt pel damunt nostre en els diversos aspectes de llur evolució i llur progrés.

Aquesta evolució nostra ens sera necessaria per a que Europa trobi en els catalans els seus millors interlocutors a la Península amb una mentalitat que permeti el diàleg i reforci la col.laboració entre uns i altres.

Remarquem de més a més que la incorporació a les organitzacions europees seria un factor d'estabilitat de la democràcia entre nosaltres protegint-la de perills a la dreta i a l'esquerra.

L'Europa que veiem per al dia de demà - o potser, sense tant d'optimisme, de demà passat - serà l'Europa de les Regions. Es en ella que la Nació Catalana ha d'ocupar el seu lloc. Hi tenim dret, puix que els catalans son europeus. Si el Rossello és el cap de pont català dins d'Europa, les Terres Catalanes son una extensió d'Europa dins de la Península i al llarg de les costes del Mediterrani. Ens hem d'obrir camí per a poder allargar les mans a totes les altres regions europees. De manera especial ens cal girar-nos vers l'arc mediterrani que vola de València a Florencia del qual les nostres Terres en son el pilar occidental. Aquest arc mediterrani és a l'ensens la base meridional de l'àrea de la Comunitat Europea.

Cal que ens esmercem a que els interessos catalans siguin directament representats dins d'Europa, tal com Escòcia i el País de Gal·les reclamen una relació directa amb Brusel·les sense passar per Londres.

En resum, doncs, amics catalans, jo us proposo avui com fites per a marxar vers el pervenir tres ideals per al nostre poble :

CATALUNYA i, en dir Catalunya, vull dir totes les Terres Catalanes,

DEMOCRACIA com el conjunt de llibertats de que gaudeixen els pobles de la civilització occidental, i

EUROPA .

Que els Catalans marxïn sempre endavant i no es deixin abatere per res ni per ningú! Cal tenir ideals per a alçar el nostre poble, avui abatut, ideals que orientin la seva marxa vers la Llibertat.

Tinguem confiança en les nostres forces. Sapiguem lluitar, i sapiguem vencer!

(Els concurrents entonen l'Himne Nacional Català. Crits de Visca Catalunya! Visca En Batista i Roca! Visca Catalunya Lliure!)

EL PRESIDENT DE LA GENERALITAT
DE CATALUNYA

Senyor,

Josep Deloncle.

Perpinyà.

Benvolgut President i amic,

Molt agraït de la vostra amable carta assabentant-me que el 26 del present celebrareu un homenatge al Professor J. M. Batista i Roca i de demanar-me al mateix temps la meua adhesió.

No cal dir-vos que ben cordialment us felicito per la vostra patriòtica iniciativa que mereix la meua fervorosa aprovació i estic segur que també la de tots els catalans que per damunt de posicions polítiques distintes, però sempre al servei de Catalunya, estimen i respecten, com jo mateix, la tasca mes que eficient que ha realitzat el Professor Batista i Roca.

Permeteu-me que us digui que l'homenatge es ben merescut i a la vegada oportú, perquè al meu entendre, avui es fa mes necessari que mai reconeixer la seva total fidelitat a Catalunya, que molt l'honora. Si a través de les nostres lluites per tal de fer triomfar els nostres drets algunes vegades, sortosament ben poques, no hem coincidit en la millor manera de portar-les a cap, es evident i cal avui constatar-ho que sempre ha existit la fervorosa voluntat de defensar i reivindicar la nostra personalitat nacional.

Aquesta unitat de pensament i d'actitud avui més que mai l'hem de mantenir. Si el nostre poble en molts aspectes de la seva vida pot cridar victòria, no podem oblidar que dissortadament encara existeixen greus perills davant el nostre futur que cal vetllar deslligats d'estranyes influències i d'inutils febleses unica manera d'evitar-nos desagradables sorpreses.

Per tant al meu entendre es necessari que en cap moment ho oblidem i si cal a esser més exigents que fins ara en la defensa dels nostres drets i conducta per tal de mereixer el respecte de tothom. Però aquesta actitud crec que no solement hem de defensar-la davant el regim franquista, sino també, enfront d'alguns catalans que en altres temps tingueren greus responsabilitats en la vida de les nostres Institucions nacionals i avui dia tracten d'esca-motejar els nostres drets, posant-se al servei d'organitzacions polítiques espanyoles.

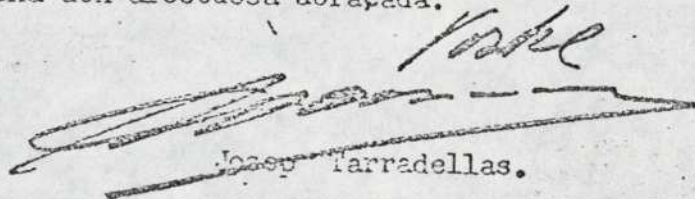
Aquests haurien de sapiguer que ells son els unics que no poden fer una politica encaminada a no respectar els anhels del nostre Poble. Al fet d'haver servit a la Generalitat de Catalunya, haurien de comprendre que no dona dret a la claudicació ni oblidar-se dels seus deures.

Creo que no es per demés recordar-ho en aquest homenatge al Professor Batista i Roca, car per damunt de les seves conviccions coincident o divergents amb les d'altres catalans, hem de reconeixer que mai s'ha deixat emportar per cobejances personals i sempre ha lluitat per tal de que Catalunya no esdevingues una apèndix de la politica espanyola. Aquesta eficient fidelitat al nostre pais es al meu entendre la millor tasca que ha fet en el llarg de la seva vida i mai li estarem prou reconeguts.

Catalans, estem en vigílies de decisions difícils i greus. Siguem intransigents amb els nostres drets, però també amb els nostres deures. Tota feblesa inútil pot ésser de dramàtiques conseqüències pel nostre país. No ens desviem del nostre pensament ni del nostre camí que si hi som fidels veurem una Catalunya amarada de llibertat, de tolerància, de pau i prosperitat. Siguem comprensius i raonables amb tots aquells que estimen el passat i el present de la nostra Patria, com nosaltres mateixos, per tal de servir-la humilment i positivament.

Us prego benvolgut President i amic, que de part meua vulgueu donar una ben cordial abraçada al meu vell amic J. M. Batist i Roca, tot desitjant-li molts anys de vida i expressant-li una vegada més el meu profund reconeixement.

Rebeu com també els amics que formen part de la Comissió Organitzadora i tots els catalans que us acompanyen en aquest acte la meua estima de sempre i una ben afectuosa abraçada.

Josep Tarradellas.

RESOLUCIONS DEL XIII CONGRÉS

POLITICA

1-El PSOE quin objectiu més important és la conquesta del poder polític per la classe treballadora i la radical transformació de la societat capitalista en societat socialista, persevera en la precisió, cada dia més urgent, d'implantar a Espanya un règim democràtic per mitjà del qual poder assolir aquells objectius.

2-El PSOE enten que la crisi i descomposició del règim franquista és fonamental conseqüència de circumstàncies econòmiques internes accentuades per factors d'ordre internacional. Les circumstàncies econòmiques són determinades per la nova etapa que s'anuncia per a el capitalisme a Espanya i en la que el règim feixista nascut de la guerra civil ja no és el marc millor per a la burgesia. Els factors d'ordre internacional són la repercussió a Espanya de la crisi actual del capitalisme mundial a la que no escapa cap país d'economia de mercat i que afecta principalment als països poc desenvolupats, explotats per aquest capitalisme. Aquesta crisi és per a els socialistes una prova més de la intensificació històrica de les contradiccions inherents al sistema capitalista condemnat calamitosament a desaparèixer, i desclou perspectives noves de lluita al si del socialisme internacional.

3-El PSOE enten que aquesta crisi i descomposició del règim franquista es reflexa en una desconfiança general dins del propi sistema, en el funcionament i continuïtat de les seves institucions, en una lluita per el poder dins de la pròpia Dictadura, en la por dels sectors més compromesos en la repressió i la corrupció, en un desencanament del règim de sectors econòmics, professionals i religiosos i en el dessaberiment i enutj de tot el país davant la incertesa política i el deteriorament de la situació econòmica. Per altra part, els sectors marginats del poder polític, com és la classe treballadora i la immensa majoria del poble, així com les organitzacions polítiques i sindicals antifranquistes, contribueixen decisivament a la deterioració i liquidació del règim polític actual, per mitjà de la lluita constant contra la Dictadura, lluita avui més militant si cap, al tenir les masses explotades més consciència de la seva condició, dels seus drets i de les seves responsabilitats.

4-El PSOE considera que l'única sortida de la present situació consisteix en la adequada formulació d'una trencada democràtica, en el restabliment definitiu d'un sistema de llibertats i el bastiment d'un sistema de govern respaldat per la voluntat sobirana del poble.

5-El PSOE enten que el restabliment de la democràcia a Espanya comporta amb caràcter inexcusable les següents mesures:

- A) Llibertat de tots els presos polítics i sindicals.
- B) Restituïment de tots els drets a les persones desposseïdes dels mateixos a causa de les seves activitats polítiques i sindicals contra la Dictadura.
- C) Dissolució de totes les institucions repressives.
- D) Reconeixement i protecció de les llibertats democràtiques, mitjançant:
  - a) Llibertat de partits polítics.
  - b) Llibertat sindical.
  - c) Llibertat de reunió i d'expressió.
  - d) Dret de vaga i de manifestació.
  - e) Restituïment del patrimoni expropiat a les organitzacions polítiques i sindicals declarades fora de la llei franquista.
  - f) Convocatòria d'eleccions lliures en un plaç no superior a un any, a fi de que el poble manifesti sobiranament la seva voluntat.
  - g) Reconeixement del dret a l'autodeterminació de totes les nacionalitats ibèriques.

6-D'acord amb aquests punts, el XIII Congrés del PSOE:

- A) Estima necessari l'adopció de compromisos amb els partits i organitzacions antifranquistes, fonamentalment amb les forces d'esquerra, com instrument per a restituir les llibertats democràtiques al poble espanyol.
- B) Autoritza a la C.E. per a la implantació de relacions adequades amb els amb els partits i organitzacions antifranquistes disposades a forjar un acord fins a lograr aquelles llibertats.
- C) Decideix que aquests acords no més vincularan al PSOE fins a l'esmentat moment, a partir del qual s'haurà de convocar en breu plaç un Congrés extraordinari del Partit. En tot cas, el PSOE no hipotecarà en cap moment la seva llibertat d'acció en defensa dels interessos de la classe treballadora.
- D) Per el compliment de les lògiques negociacions, s'otorga a la C.E. la necessària llibertat de contactes, amb l'únic requisit de que els acords a que pugui arribar-se, hauran d'ésser ratificats pel Comitè Nacional. Aquests acords, ademés, s'ajustaran a les directrius següents:
  - a) En les relacions i òrgans de coordinació que puguin decidir-se, no hi haurà, en principi, exclusió de cap mena de partits i organitzacions antifranquistes i no més s'exclouran aquelles que vulguen excloure a d'altres.
  - b) El PSOE vetllarà a fi de que els acords tinguin incidència a les fàbriques i centres de treballs, en el camp, en els barris, universitats, col·legis professionals i en autèntics comitès d'acció unitària que pertan la lluita a tots els nivells possibles.

SOBRE NACIONALITATS IBERIQUES

Davant la configuració de l'Estat espanyol integrat per diverses nacionalitats i regions marcadament diferenciades, el PSOE manifesta que:

- 1- La definitiva solució del problema de les nacionalitats que integren l'Estat espanyol es basa d'una manera indefectible en el ple reconeixement del dret a l'autodeterminació de les mateixes, dret que comporta la facultat de que cada nacionalitat pugui determinar lliurement les relacions que mantindrà amb la resta dels pobles que integren l'Estat espanyol.
- 2- En anunciar el problema de les diverses nacionalitats, el PSOE no ho fa des d'una perspectiva interclassista del conjunt de la població de cada nacionalitat, sino des d'una formulació d'estratègia de classe, que implica que l'exercici específic del dret d'autodeterminació queda emmarcat, per al PSOE, dintre del context de la lluita de classes i del procés històric de la classe treballadora en lluita per la seva total emancipació.
- 3- El PSOE es pronuncia per la constitució d'una República Federal de les Nacionalitats que integren l'Estat espanyol per considerar que aquesta estructura estatal permet el ple reconeixement de les peculiaritats de cada nacionalitat i el seu autogovern, al mateix temps que salvaguarda la unitat de la classe treballadora dels diversos pobles que integren l'Estat Federatiu.
- 4- El PSOE reconeix també l'existència d'altres regions diferenciades que per les seves característiques especials podran establir òrgans i institucions adequats a les seves peculiaritats.

FEDERACIÓ SOCIALISTA DE CATALUNYA
(P.S.O.E.)

Els pobles de l'Estat espanyol estan sotmesos des de fa quasi quaranta anys a un règim antidemocràtic, que ha impedit als ciutadans l'exercici dels drets fonamentals de la persona humana.

Les greus qüestions de caràcter polític, socio-econòmic i cultural, que tant en l'ordre intern com en el de les relacions internacionals té plantejades l'Estat espanyol, obliguen a un esforç de clarificació al servei dels nostres pobles i a una acció comuna de totes les forces polítiques i sindicals democràtiques.

El moment històric que travessen, de descomposició de la dictadura, i el ferm refus del règim i de la seva prevista continuïtat en la Monarquia establerta en les lleis successòries obliguen a totes les forces democràtiques a una acció comuna.

La Dictadura no és reformable. La Llibertat no es pot negociar.

En aquesta situació:

1r.- Les organitzacions polítiques i sindicals sota firmants formen una Plataforma de Convergència Democràtica oberta a tots els partits i organitzacions de caràcter democràtic dels diversos pobles de l'Estat espanyol, sense cap exclusió, que es compromet al restabliment i consolidació de la sobeïania popular mitjançant la indispensable ruptura amb el règim actual i l'apertura d'un procés constituent.

2n.- La Plataforma de Convergència Democràtica es compromet a lluitar per:

- l'establiment i organització d'un règim democràtic i pluralista amb estructura federal de l'Estat
- l'immediat alliberament de presos polítics i sindicals i el retorn d'exiliats
- la llibertat d'associació sindical i el dret de vaga
- les llibertats d'expressió, associació, reunió i manifestació i altres drets reconeguts en els textos d'organismes internacionals
- la supressió dels Tribunals especials i de tots aquells organismes i mitjans de caràcter repressiu incompatibles amb una societat democràtica.

3r.- La forma de govern ha de restar subjecta a la decisió de la voluntat popular expressada en eleccions.

4t.- La Plataforma de Convergència Democràtica propugna que, a través de la voluntat popular, s'adoptin amb urgència mesures de canvi d'estructures socio-econòmiques i culturals, per tal d'aconseguir una millora de les condicions de vida i de treball del poble i constituir una societat progressiva i justa.

5è.- La Plataforma de Convergència Democràtica, conscient de l'existència de nacionalitats i regions amb personalitat ètnica, històrica o cultural pròpia dintre l'Estat espanyol, en reconeix el dret d'autodeterminació i la formació d'òrgans d'autogovern en les nacionalitats de l'Estat des del moment de la ruptura democràtica i propugna una estructura federal de la Constitució de l'Estat espanyol.

6è.- La Plataforma de Convergència Democràtica propugna el respecte dels compromisos internacionals sempre que no hipotequin la independència nacional.

La Plataforma de Convergència Democràtica reïteïra la seva decisió d'impulsar la mobilització popular que permeti davant l'opressió un règim de Justícia i Llibertat.

Consejo Consultivo Vasco (Partido Nacionalista Vasco, Acción Nacionalista Vasca, Comité Central Socialista de Euskadi, CNT de Euskadi, Solidaridad de Trabajadores Vascos, UGT de Euskadi).

Izquierda Democrática; Movimiento Comunista de España; Organización Revolucionaria de Trabajadores; Partido Carlista; Partido Gallego Social-Demócrata; Partido Socialista Obrero Español; Reagrupament Socialista i Democràtic de Catalunya; Unió Democràtica del País Valencià; Unión General de Trabajadores; Unión Social-Demócrata Española.